

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

LETNO (AÑO) XLV (39)

Štev. (No.) 23

BUENOS AIRES

19. junija 1986

Pozdrav pastirju

Cerkev nam je po svojih škofih, na predlog slovenskih duhovnikov v Argentini, potrdila novega direktorja dušnih pastirjev. Dr. Alojzij Starc prevzema za pokojnim msgr. Antonom Oreharjem vrhovno skrb za versko rast Slovencev v tej deželi.

Čast in odgovornost sta združeni s tem imenovanjem, ki pa nalaga dolžnosti tudi nam vernikom. Naša hvaločnost, spoštovanje in vzajemnost se ne izčrpa le v pozdravnih besedah, temveč postajajo resničnost dan za dan na skupni poti.

Hvaležni smo Bogu za pastirja, ki nas bo vodil proti večnosti po poti, po kateri nas je usmerjal že njegov prednik in učitelj.

Hvaležni pa smo tudi dr. Starcu, da je vdano sprejet križ, ki mu je bil zaupan. Sledili mu bomo v neomajni zvestobi do Cerkve in naroda, to je do vrednot, zaradi katerih smo pred desetletji zapustili domovino, tisoči pa zanje darovali prostost in življenje.

Biti pastir zahteva modrosti in moči. Kakor dosedaj, bo naš novi dušni pastir zajemal te lastnosti tudi v bodoče iz globoke zakoreninjenosti v Skalo, ki se nikdar ne omaže, in iz življenja Trte, ki nikdar ne usahne.

Vendar nihče ne more vzdržati sam, pod težo dneva. Pastirjeva moč je zato tudi v velikodušni opori, ki jo prejema od svojih sobratov in vernikov, to je v vzajemnosti, ki jo skupnost živi.

Ostanimo strnjeni krog dušnih pastirjev, da bodo čutili ne le breme, marveč tudi pomoč in toploto naše zdomske družine. Naj nam bodo tisto živo središče, kjer se nad-

naravne in naravne vrednote dopolnjujejo in prepletajo v spoštovanju resnice, dobre in lepote.

Ni lahko biti duhovnik, a tudi teža zdomstva ni lahka. Le v luči našega skupnega poslanstva, postane križ znosen; spremeni se iz trtega bremena v neprecenljivo oporo, tako pastirju, kakor slehernemu od njegovih zvestih vernikov.

Naj Bog živi, ohranja in razsvetljuje moža, ki ga je poklical v svojo službo iz naših vrst, in nam ga zdaj pošilja kot pastirja!

Marko Kremžar

BALADA:

Junij 86

Sedi v rovu stražar
in čuva nevidno vojsko.
Kaj potok šepeče?
Kaj veter zavija?
Vse to stražaru ni mar.

Na robu pet malčkov kleči.
Šop cvetja pehajo v prepad.
„Kaj dol buči?“
„Čuj, pesem zveni!“
„Naš dedek tam straži... bedi...!“

Desnica oklepa se skal,
odprete oči so v nebó.
Kaj zunaj godi se?
Kdo prosi in kliče?
Ne dvigne stražar se od tal.

Levica mu kvišku moli.
Kristalni ga kapnik prebada.
Negibno smehlja se,
ko cvetje zasiplje
mu zlomljenih reber kosti.

žar

SE NEKAJ PRIPOMB K ČLANKU

Sloveniam esse delendam

Večiko pozornost je vzbudil odličen članek, ki ga je poslal razgledan in zaveden Slovenec iz domovine in kateremu je dal naslov „Sloveniam esse delendam“ t. j. „Slovenijo je treba razdejati ali uničiti“. Tudi komentar, ki ga je napisal L. P., je bil sprejet z velikim zanimanjem. Iz članka je razvidno, da pisec dobro pozna razmere v Sloveniji in v vsej Jugoslaviji in prav tako tudi vzroke teh razmer.

Nobenega dvoma ni, da je ves partijski aparat v Jugoslaviji naperjen proti Sloveniji. Na eni strani obstaja zavist, ker je Slovenija industrijsko najbolj razvita in ker so Slovenci pridni delavci, na drugi strani pa jih jezi, da se Slovenci nočijo izenačiti — v jeziku, kulturi in gospodarstvu — z ostalimi zlasti južnimi pokrajinami Jugoslavije. Jezi jih tudi višja slovenska raven v gospodarstvu in kulturi.

V boju proti Slovencem in Sloveniji ima partija dve orožji: unitarizem in centralizem. Unitarizem je težnja, da se vse izenači in poenoti, torej težnja, da se iz vseh narodov Jugoslavije napravi en narod, en jezik in ena ideologija. Centralizem pa je tisto politično delovanje, ki omejuje samostojno odločanje posameznih federativnih edinj v nasprotju z ustavnimi določili. S tem dvojno orojem hoče komunistična partija Slovence pritisniti k tlon in jih z jugom izenačiti v revščini. Žal, da je našla med Slovenci nekaj oseb, ki so se postavili v službo teh teženj. Z veseljem pa moramo ugotoviti, da slovenski kulturni krogi in tudi slovenski gospodarski zlasti pa še mladina naspotujejo unitarističnim in centralističnim načrtom partije, in to vedno bolj glasno in odločeno.

Važna je ugotovitev domovinskega pisca, da je v Jugoslaviji vedno večja kriza in da ni izključeno, da pride do popolnega notranjega razkroja in razpada. Da do tega raz-

kroja še ni prišlo, imata zaslugo tako vzhod (Sovjetska zveza) in zahod (Združene države Amerike). Obe strani imata interes, da Jugoslavija ostane taka kot je in da se sploh na Balkanu razmere ne spremeni. Treba pa je vedeti, da je Amerika tega mnenja pač v sedanjih razmerah; če se bodo razmere spremene, se bo verjetno spremeni tudi ameriška politika.

Po mnenju domovinskega pisca, kateremu moramo vsi pritrditi, sta unitarizem in centralizem, ki ju na moč goji totalitarna komunistična partijska centrala v Beogradu, tista dva sovražnika narodov Jugoslavije in zlasti slovenskega naroda, ki hčeta podrediti Slovenijo vzhodnim centralističnim interesom, ki uničujejo slovensko šolstvo, ki pospešujejo potujevanje Slovenije, ki uporabljajo slovenski denar za svoje politične in gospodarske cilje na južnem delu države.

Kaj storiti? Po tej analizi stanja in razmer v Sloveniji in Jugoslaviji, se nam poraja edini uteviljeni in veljavni zaključek: Slovenija mora postati svobodna in samostojna. Samo tako se bo rešila unitaristica in centralizem. Svobodna pa mora postati na političnem, kulturnem, verskem in gospodarskem področju, to pa more dati le polna državna samostojnost. Ni druge rešitve za slovensko prihodnost.

Vidimo torej, da imajo tako Slovenci v domovini kakor tudi Slovenci v tujini enake poglede na velika vprašanja slovenske sedanjosti in prihodnosti. Zato je že danes nujno potreben sodelovanje vseh zadevnih Slovencev pod Triglavom s Slovenci v svetu, da — po razpadu totalitarne komunistične režime — zgradimo novo, svobodno, demokratično, pluralistično in samostojno slovensko državo.

Rudolf Smersu

Dr. Alojzij Starc - novi delegat

Ljubljana, 12. aprila 1986

Argentinski škofovski konferenci v Buenos Airesu!

Podpisani Alojzij Šuštar, ljubljanski nadškof in podpredsednik Jugoslovanske škofovsko konference, ter Stanislav Lenič, narodni ravnatelj za izseljensko dušno pastirstvo s tem pismom predlagamo Argentinski škofovski konferenci duhovnika ljubljanske škofije Alojzija Starca, doktorja teologije, ki je bil rojen 19. junija 1926, posvečen 29. novembra 1953 v La Plati, in ki je sedaj dušni pastir slovenskih izseljencev v Buenos Airesu in živi v Buenos Airesu, Ramón L. Falcón 4158, da ga imenujete po smrti delegata msgr. Antona Oreharja za delegata slovenskih dušnih pastirjev, ki delujejo po kánonu 568 za slovenske verne in Argentini.

Enako vas prosimo, da nam sporočite vaš dekret za imenovanje. Z bratskim pozdravom vdana v Gospodu.

Stanislav Lenič Alojzij Šuštar

Kardinal Raúl Primatista, církevni nadškof in predsednik Argentinske škofovsko konference, je 27. maja odgovoril:

Na predlog Jugoslovanske škofovsko konference in s privolitvijo škofovsko komisije za izseljence s tem dokumentom imenujem duhovnika Alojzija Starca za delegata slovenskih dušnih pastirjev v Argentini, da vrši svojo službo v skladu s kánonom 568.

drugim tudi naš tovariš v časnikarstvu — iskreno čestitamo in mu iz srca želimo uspeha polno pot pri

nih ustanovah in organizacijah. Na več krajih je poučeval verouk. Sodeloval je pri Zvezi slovenskih srednješolskih in srednješolskih tečajev. Marko Bajuka, kjer je tudi letos začel poučevati. Pri zveznem odboru SFZ je postal zvezni asistent leta 1956, pri SDO pa leta 1967. Ti funkciji je ohranil do lanskega leta, ko jih je prevzel France Cukjati. Od leta 1977 je za dr. Ignacijem Lenčkom in dr. Alojzijem Kukovico postal asistent tudi pri SKAD in sodeluje tudi pri Visokošolskem tečaju. Več let je bil tudi hišni duhovnik pri slovenskih šolskih sestrah na Paternalu.

V odsotnosti msgr. Oreharja je tega redno nadomeščal pri raznih opravilih v naši skupnosti.

Delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini — ki je med

Je tudi v maju v Ljubljani pomlad?

Jože Plečnik v Parizu — V Ljubljani kongresi in obsevana solata — Pobegli vojak pa pobija poicaje.

Na tromostovju sta se ustavila mlađeniča in gledala na grajski stolp: jugoslovanska zastava vihra v pomladnem vetru; videti jo je po vsem starem delu mesta.

Je! Tudi v Ljubljani je v maju pomlad, prav vroči so ti dnevi — zastava se pojgrava nad mestom. Ko so pred nekaj leti obnovili grajski stolp, so razobesili na vrhu ljubljansko mesto zastavo z zmajem. Potem se je občasno pojavljala tam gor slovenska zastava, zdaj pa že lep čas vihra jugoslovanska.

S tromostovja se lepo vidi na grad; eden od obeh mlađeničev pravi: „Zakaj pa papeške zastave enkrat ne obesijo, ko so že vse poskušili?“ Fanta sta očitno bogoslove iz bližnjega frančiškanskega samostana. Pa res; zakaj nad našim mestom, na grajskem stolpu, zastava zdržanih balkanskih ljudstev? Pa ne da ima kdo kaj proti tem ljudstvom, le vsak maj bi se s svojimi simboli ponatal tam, kamor so.

In ko smo že na tromostovju: maketa je Plečnikove mojstrovine je teden razstavljen v pariškem centru Georges Pompidou. Pa ne le maketa tromostovja, tudi maketa ljubljanskih žal — veličastnega portala ob vhodu na ljubljansko pokopališče. O teh žalah je bilo prenoscen napisanega, narisane in poslikane. Ta Plečnikov portal danes ne služi več svojemu namenu, ker je vhod na pokopališče drugje. Tudi njegove kaplice, kjer so umrli ležali do pokopa, so opuščene: zgradili so nove, bunkerj podobne prostorčke ob upečevalnicem. In tako žalostno razpadajo kaplice in

portal in cela ureditev Plečnikovega „vrta slovesa“. Zapuščeno je vse skupaj, (čeprav ni znano zakaj; se mar res ne bi dalo ob novih uporabljati tudi starih žal?) In če res tega več ne potrebujemo, je res treba, da žalostno propada, je res treba, da so vrata polomljena, da streha pušča, da so odlomljeni žlebovi, da odpada omet, in da se bo vse skupaj seselo; ali je tega res treba? Razstavili so Plečnikove žale v „Pompidou“ — morebiti nas bodo zdaj Parižani spomnili na dolg do Plečnika...

Saj ne, da bi mislili, da je samo Plečnik v Ljubljani pozaobljen! Pozaobljen je bilo tudi pokopališče Navje — končno zemeljsko bivališče velikih Slovencev; od Vodnika in Levstika naprej. Zdaj so ga za silo obnovili, pa so morali Ivan Mrak (tudi pozaobljeni slovenski pisatelj) in še mnogi drugi, kar močno povzdigniti svoj glas, da se je na Navju premaknilo.

In potem se najde kdo, ki se čudi, kako da štirideset let po vojni še ni v Sloveniji skupnega spomenika slovenskemu fantom, ki so padli v drugi vojni, na kateri kolik strani že.

Ko še spomeniki utemeljiteljem slovenstva propadajo (!).

No ja: tudi Titu še niso v Ljubljani postavili spomenika...

Tako se zdi, da bi te dni zaslužila spomenik ruska atomska elektrarna...

Saj je v Ljubljani pomlad — v maju. A kakšen je bil letošnji prvi maj!?

Potem, ko so Rusi le priznali, da je iz njihove atomske elektrarne

začela uhajati radioaktivnost, so v Ljubljani še en dan čakali in še nato objavili varnostna navodila pred radioaktivnim sevanjem.

Že res: v sosednji Italiji so to storili še dan ali dva kasneje, vendar to nikogar ne opravičuje.

Vse prvomajske praznike so tako Ljubljanci preživel doma; („zadržuje se v zaprtih prostorih“, so opozarjali po radiu) in jedli kislo repo; („ne jejeti sveže zelenjave“, so svarili, „je radioaktivna!“).

Potem je „počelo“ 3. maja, (še vedno so bili prvomajski prazniki); zvedeli smo o vojaku, ki je 1. maja pobegnil iz vojašnice, ukradej avtomatsko puško in 700 nabojev. Tiste ga jutra, ko smo po radiu v tem slišali, je že tudi ustrelil dva inšpektorja milice, ki sta mu bila na sledi.

Potem je vsa Slovenija 3. in 4. maja vsako uro napenjala ušesa in poslušala, koga bo še ustrelil pobegli vojak in kolikšna je nevarnost radioaktivnega sevanja.

4. maja ob 15.05 so zatulile sirene. Ljudje so bili zbegani: grozi nam še hujša radioaktivnost ali pa je vojak s 700 naboji že čisto bližu. Nič takega!

V vso to prvomajsko dramatičnost in prav teatralno napetost so letno sirene v spomin na šesto obletnico Titove smrti.

Povem vam: smešno, za zjokat!

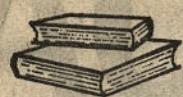
Kako se je 15 minut mučil reporter, ko je v Beogradu spremjal ceremonijo polaganja vencev — še ostrom bi se smil...

Ljudje pa čakali na vesti o vojaku in radioaktivnosti...

Groteskno...

Tak je bil začetek maja. Razburljiv, grozljiv, apokaliptičen in nekoliko smešen tudi.

Hotimir

MED KNJIGAMI IN REVIJAMI

CELOVŠKI ZVON, IV/10, marec 86

Zadnja številka Celovškega zvona je velikonočna in obenem deseta. Je torej neke vrste jubilejna številka in uredništvo revije je za to priložnost dalo pisati uvodnik izdajateljem revije, ne urednikom. V imenu teh je napisal uvodnik Janko Merkač. V njem piše, da se ta koroška revija uveljavlja v slovenskem prostoru in zbirka sotrudnike iz vseh krajev Slovenije, matične dežele, zamejstva in združstva, ki jih druži danes že osrednjina misel voditi k narodni spravi, o kateri je prepričan, da je zato že večina naroda. Uvodničar menja, da je prvotno imela revija namen, da se imenuje po najzanimivejšem koroškem rokopisu iz XIV. stoletja. Na začrtani poti pa se pojavljajo ovire, ki so prav nasprotne temu dokumentu, zanemarjanje Plečnikovih žal, edinstvenega biserja slovenske religioznosti, pietete in umetnosti.

Ta številka se začenja z dobrimi pesmimi Hermanna Vogela, ki je koroški rojak iz Mežiške doline in tudi že znan slovenski pesnik. Esej Bodočnost malih narodov je prispeval ljubljanski profesor France Bučar, ugledni sodelavec revije, v katerem dokazuje, da številko malim narodom danes ne ustrezajo več sistemi, grajeni na razrednih in nacionalnih načelih, ki vsi vodijo v unutarno državo. Iskati je treba nove poti, v katerih bi prišli do vpljuvanja slovenstva in pripadnosti k slovenskemu narodu. Nosilec tega prenovljenja naj ne bo kvantiteta, tem več kvaliteta. Tak proces pa se more vršiti le s krepitevjo integralne osebnosti, ki je nujno vezana na samozavest o lastni kulturni, moralni in vrednostni veličini. Tako pojmovana narodnost bo živila samo ob univerzalijah o pogoju svojega obstoja. Take pa so danes znanost, gospodarski in duhovni tokovi, ki prevažajo nacionalno raven, in današnji svetovni napor gredu tudi v to smer. Bodočnost malih narodov je samo v različnosti močnih osebnosti.

Drugi esej je napisal jezuit p. Ruđi Konciija, Sveti križev pot, ki je religiozno literarna meditacija v spomin poljskemu duhovniku Jerzyju Popieluszku, žrtvi Solidarnosti. Koroška slavishtka Lili Jaroschka raziskuje nastanek slovenske pesmi Naš Gospod je od smrti vstal, znanje iz stiškega rokopisa še pred Trubarjem, prevedene iz nemškega jezika, ki se še danes pojde, torej ima nekaj stoletno tradicijo v slovenskem jeziku, tako v protestantskem kot katoliškem.

Donesek Franca Goloba Model za

peko praznične pogače z letnico 1777 je prispevki k slovenski folklorni obrti in je opremljen s fotografijskimi modeli in motivi. Pisce — poljski univerzitetni profesor, sedaj živeč v Celovcu, govori o Etiki Solidarnosti in priobčuje pridigo o solidarnosti na Vavelu oktobra 1980. Leposlovni prispevki v prozi je samo nadaljevanje iz prejšnjih številk tržaškega pisatelja Alojzija Rebule Dnevnik 1967.

Vseučiliški profesor na ljubljanski univerzi arhitekt Peter Fister priobčuje prvi del študije Arhitektura in cerkvene stavbe na Slovenskem v drugi polovici 20. stoletja in spremljajo članek barvaste fotografije novih cerkv: Grosuplje, Portorož, Dražgoše in Dravje. Znani pisatelj in gledališčnik Bojan Štih je z lepim člankom žalujem za žalami poudaril na literarem način lepoto in zamisel Plečnikovih žal in izrazil upanje, da bodo le ohranili to lepo duhovno zamisel in umetniško realizacijo velikega umetnika.

Poseben poudarek v tej številki je intervju prof. Janeza Zerzerja s svetovnoznanim tenoristom dunajske opere, Slovencem Antonom Dermoto, ki opisuje svojo pot iz orglarške šole v Ljubljani do svetovnega slovesa. Nikdar ni zatajil slovenskega porekla, tudi ni dvignil roke v pozdrav hitlerjancem na Dunaju. (Kot kulturni urednik „Slovenca“ sem napisal tak prvi pogovor ob njegovem prvem nastopu v javnosti v ljubljanski Operi.) Intervju spremlja celostranska slika umeščnika.

Iz časa protiformacije l. 1615 je v rokopisu priobčeno pismo Z oruomenih istov, ki je najstarejše pismo z omembom slovenskega Celovca: „po menihem v Zelouzi“ in ki mu Valentin Inzko dodaja razlagovo.

„Pismo, ki pričuje...“ priobčuje pismo F. S. Finžgarja ki ga je pisal Ksaverju Mešku ob njegovem odlikovanju in mu svetoval, naj odlikovanje sprejme.

Zanimiva in branja vredna številka!

HRVATSKA REVIIA, 1. zv., februar 86
Prvi papež slovenskega porekla je bil Sikst V. (1585-1590)

Večkrat je bilo že pisano, da naj bi bil Sikst V. slovenskega porekla, a ni bilo dokazov. Sedaj pa poročata zvezek Hrvatske revije, da je to resnica. Navaja poročilo o proslavi 400-letnice tega papeža, ki je bila v Rimu pri konventualcih, katerih član je bil, ob udeležbi sotine Hrvatov in drugih narodov. Na tem zborovanju je bilo več uglednih predavateljev, predvsem italijanskih, tako znanstvenikov ter vatikanskih,

pa tudi zrastvenikov ter vatikanskih,

NOVICE IZ SLOVENIJE

VELENJE — Verz partizanskega pesnika Karla Destovnika Kajuhu „Moja pesem ni le moja pesem“ so uporabili kot naslov prireditve mladih literatov. S prozo in pesmijo se je predstavilo deset skupin.

SENIČNO PRI TRŽIČU — Primož Trubar je junak nadaljevanke. Pri Šulu v Seničnem so posneli zadnjo sekvenco televizijskega in filmskega projekta o Primožu Trubarju. Snemali so skozi štiri mesece in obredili 40 krajev. Scenarij je napisal Drago Jančar, režiser je Anton Stojan, glavno vlogo pa igra Polde Bibič.

KOPER — Nov tip tovornjakov za prevoz visokovolumenskih kontejnerjev so predstavili v koprski Intereuropi. Taki kontejnerji se zlasti uporabljajo v čezmorskem prometu v ZDA. Zaradi višinskih omejitve (od klasičnih so višji za 32 cm, ekonomična naklada na prostornina pa je povečana za 10 kuhičnih metrov), jih doslej niso mogli prevažati v notranjost in so običajno običajno v pristaniščih. Sedaj pa so jih opremili z univerzalno polpriskolico.

LJUBLJANA — Sevanje se zmanjšuje. Koordinacija za zdravstveno in socialno varstvo, ki stalno spremila položaj po jedrski nesreči v Sovjeti zvezi, je ugotovila, da so neoporečni mleko, meso in voda. Meritve pa so pokazale, da je sveža zelenjava še vedno precej onesnažena, zato je ne smejo uživati otroci in nosečnice.

AJDVOŠČINA — Izkopanine so preoral stroji. Gradbeno podjetje je začelo izkopavanja za graditev zaklonišča. Predvideno je na arheološko pomembno območje, kjer je pod zemljo poznoantično gradbišče, od katerega si znanost obeta novih spoznanj o zgodovini, spomeniškvarstvena družba pa izkopanin. Gradbeno dovoljenje je bilo zato izdano s pogojem, da je treba pred poseganjem v prostor opraviti arheološko sondiranje in zaščitno izkopavanje. Pogoji pa se niso izpolnili. Kulturne škode, ki je s tem nastala, ni mogoče izraziti v številkah. Strokovnjaki lahko za zdaj le ugibajo, da je preoranil več kot sto grobov. Razdejanje je na površini približno 30x15 m temeljito, saj so stroji kopali dva metra globoko.

LJUBLJANA — Strah in pogum Edwara Kocbeka je prestolj mejo in se napotil med Nemce — poimenovan Angst und Mut. Slovensko mladinsko gledališče je odšlo na gostovanje v ZR Nemčijo, v Mülheim in Berlin, da bi predstavilo nekaj svojih najuspenejših del, ustvarjenih v zvrsti političnega teatra.

BLED — 19. mednarodno pisateljsko srečanje se je uspešno zaključilo. Na programu je bila tiskovna konferenca o novih knjigah, otvoritev fotografske razstave avstrijskega pesni-

nas odpeljali v mesto Luca v zasilno ujetniško taborišče. Hrana je bila od začetka zelo pičla in vode smo dobili vsak večer samo en kozarec. Tu sem se spoznal z prvimi Slovenci, ki so začeli prihajati v taborišče Aversa. Tu sem dobil zaposlitev v podoficirski kuhinji kot pomočnik. Prvič sem se tako najedel, da bi bil skoraj umrl. Po treh mesecih so nas Amerikanci poslali v angleško taborišče v Grumo pri Bariju. Komendant taborišča nas je vedno navorjal naj se vrnemo domov. Napsoti našeg taborišča je bila partizanska bolnišnica. Partizani so po cesti peli po svoje in mi v taborišču zopet po naše. Tako smo izzivali drug drugega. Pred veliko nočjo je prišel v taborišče Titov oficir z mekim kapljarem Slovencem. Nagovarjal sta nas, naj se vrnemo v Titov raj. Precej so jih prepričali, da bi se vrnili. Bilo je ravno za veliko noč 1945, ko se je med nami pojavit dr. Šeruga, vojni kurat, oficir v kraljevi vojski v Rimu. Razložil nam je svetovni vojnički nam podelil vesoljno odvezo in nas obhajal. Ostal je med nami dva dni. Večina tistih, ki so imeli namen iti v domovino, so se premisili in ostali z nami do konca vojne. Ko se je na veliki ponedeljek pripeljalo oseni partizanskih tovornjakov, da bi nas načrtili, so na silo napolnili samo enega, vseh ostalih sedem se je vračalo praznih.

Franc Zorko

Članek objavljam v spomin na prerano umrlega pisca ter na Slovence, prisilno mobilizirane v nemško vojsko.

SLOVENCI V ARGENTINI

Osebne novice

Krst: Krščena je bila v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Karina Cecilia Marušič, hčerka Aleksandra in ge. Eme roj. Urbančič. Botrovala sta Alicia Marušič de Parisi in Jure Urbančič. Krstil pa je dr. Alojzij Starc. Čestitamo!

BUENOS AIRES

BERNARDA FINK

Argentinski dnevnik „Argentinisches Tageblatt“ od 7. junija t. l. je prinesel kritiko s podpisom M. M. o nastopu naše slovenske pevke Bernarde Fink na IV. koncertu ciklusa 86 v Akademiji Bach, kjer so izvajali 24. maja zahtevno Bachovo kanto. Prijeten počitki prvič pred tukajšnjo publiko. Kritik posebej govoril o Bernardi Fink, „ki je mogla v tej kantati razviti vso svojo neobičajno nadarjenost, čisti izraziti zvok, čudovito glasovno vezost in izbrano, vsem težavam doraso glasbenost. Prav ta je bila podvržena preizkušnji, ki si je ne moremo misliti težavnejše, kajti v ariji ‘Wie jammern mich’ ima pevski glas preiti v

movec; Alojzija Šušteršič roj. Jeršin; Gvido Učakar; Ivan Podobnik; Jože Babnik, 82; Rozka Škrk roj. Potokar; Pavel Smrekar; Venčeslav Sušnik; Ivan Svolšak; Ljudmila Stegnar roj. Mandelc; Iztok Reisner; inž. Lojze Prezelj; Marija Virant roj. Štefančič; Pavla Jaklič roj. Radanović, 84; Jože Babnik; Zlata Pregej roj. Škaraf; Angelika Selšnik roj. Petrič, 86; Dominik Pene; Branko Lazic; Rozi Mihelič roj. Zajc; Marija Avbelj, 89; Antonija Ovnice roj. Pokovec; Ciril Jeras; Rudi Stieane; Franc Stante; Lojze Smrekar.

RAZNI KRAJI — Ela Izgoršek, Šmartno pri Litiji; Andrej Lampič (Žvarclovata); Šmarje Sap; Ivan Mlakar, 82; Gabersko v Trbovljah; Franc Krošl, Slovenske Konjice; Anton Jamnik, Sora; Franc Seme, Trbovlje; Ivan Duh, Melinci; Jože Kirn, Ilirska Bistrica; Bogomil Kotnik, Vojnik; Janko Mokorek, 66; Lojze Martinčič, Cerknica; Martin Čučnik, Brestanica; Franc Peršolja, 60, Krško; Marjan Ule, Zagorje; Kristina Murovec roj. Pavšič, 83; Verica Kobal, Budanje pri Vipavi; Alojz Kalinšek, Čatež pri Veliki Loki; Stanislav Albrecht roj. Škofje, Kamnik; Angela Brumen, 79, Maribor; Ivan Drolc, Domžale; Ivan Pistotnik, 79, Nova Štifta; Marija Pavlin roj. Štrukelj, 83, Domžale; Marica Terčelj roj. Likan, Maribor; Marija Kušar roj. Marinčič, Vitanje; Amalija Arzenšek roj. Otto, 86, Podkraj; Dušan Lah, Preska pri Medvodah; Milka Žurbi, Kamnik; Mihaela Zupančič roj. Drolc, Laško; Matija Studer roj. Novak, Šmartno pod Šmarno goro; Gizela Čertalič roj. Leandro, Nova mesto; Mirko Petaros, Hrpelje; Ernest Bele, Ločna; Stane Bratun, Janež; Janez Lombar, Lesce; Anton Aubreht, Stična; Jože Luzar, Kocjevje; Jože Kajtna, Vojnik.

UMRLI SO OD 7. do 13. maja 1986:

LJUBLJANA — Stane Kregar; prof. Vladimir Ramljak roj. Loboda; Angela Češnovar, 93; Karel Trobec prof. Leopold Bergant; Marija Železnik; Ivanka Kotar; Slavka Tomšič; Nada Ki-

nas odpeljali v mesto Luca v zasilno ujetniško taborišče. Hrana je bila od začetka zelo pičla in vode smo dobili vsak večer samo en kozarec. Tu sem se spoznal z prvimi Slovenci, ki so začeli prihajati v taborišče Aversa. Tu sem dobil zaposlitev v podoficirski kuhinji kot pomočnik. Prvič sem se tako najedel, da bi bil skoraj umrl. Po treh mesecih so nas Amerikanci poslali v angleško taborišče v Grumo pri Bariju. Komendant taborišča nas je vedno navorjal naj se vrnemo domov. Napsoti našeg taborišča je bila partizanska bolnišnica. Partizani so po cesti peli po svoje in mi v taborišču zopet po naše. Tako smo izzivali drug drugega. Pred veliko nočjo je prišel v taborišče Titov oficir z mekim kapljarem Slovencem. Nagovarjal sta nas, naj se vrnemo v Titov raj. Precej so jih prepričali, da bi se vrnili. Bilo je ravno za veliko noč 1945, ko se je med nami pojavit dr. Šeruga, vojni kurat, oficir v kraljevi vojski v Rimu. Razložil nam je svetovni vojnički nam podelil vesoljno odvezo in nas obhajal. Ostal je med nami dva dni. Večina tistih, ki so imeli namen iti v domovino, so se premisili in ostali z nami do konca vojne. Ko se je na veliki ponedeljek pripeljalo oseni partizanskih tovornjakov, da bi nas načrtili, so na silo napolnili samo enega, vseh ostalih sedem se je vračalo praznih.

Naše taboriščno življenje se je bližalo h koncu. Z veseljem smo sprejeli novico, da je vojne konec, in tri dni pozneje so nas vse preoblekl v črno prebarvane angleške uniforme in nas spremili na tovorni vlak. Nihče ni vedel, kam nas peljejo. Izkricali smo se v Santa Casarei, to je čisto na peti Italije. Tam so nas sprejeli srbski oficirji, ki so nas takoj razdelili v čete. Vsem, ki so imeli srednjo ali višjo šolo, so dali čine. Jaz sem dobil čin podnarednika. Čez dva meseca so nas vse preselili v Tricase, to je mestec ob jadranski obali. Tam nismo bili več pod komando srbskih oficirjev, temveč smo si postavili sami svoje voditelje. Med tem sem tudi prejel pismo od oceta, ki se je vrnil iz Nemčije v domovino, od koder mi je sporočil, naj se nikar ne vrnem. Čez kar mesec so prišli v taborišče angleški oficirji in nas odbrali 150 za v R.A.F. Šli smo na letališče v Brindisi, kjer smo prevzeli stražo na letališču. Ko so se Angleži umaknili iz Brindisi, smo šli z njimi v Bari, in ko so zapustili tudi Bari in se premaknili v Avstrijo, smo odšli v taborišče 9 v Senigalijo in od tam v Argentino.

Franc Zorko

Članek objavljam v spomin na prerano umrlega pisca ter na Slovence, prisilno mobilizirane v nemško vojsko.

tonovski labirint, ki bi celo profesionalnem in ustaljenemu umetniku povzročile negotovost. Bernada Fink, ki je s tem ponovno dokazala, da je najboljša koncertna pevka v deželi, je premagala vse zapreke s sigurnostjo, ki ne bi začudila pri mezzo-sopranistki z dolgoletno izkušnjo, pa je v slučaju tako mlade umetnice naravnost čudovita. Če se bo Bernada Fink posvetila še povečanju svojega glasbenega volumena in se potrudila za malo daljše zadrževanje dihanja, bo popolnosti tako bližu, kolikor je sploh mogoče. Vendar nam je že to, kar nam je nudila, dovolj za našo zahvalo.“

VISOKOŠOLSKI TEČAJ V BUENOS AIRESU

Ponovno so se „odprla vrata“ Visokošolskega tečaja. Pričela so se predavanja za mlade, ki obiskujejo tukajšnje visoke šole, za vse, ki so končali slovenske srednje šole pa tudi za one, ki že poučujejo na ljudskih šolah po naših krajevnih Domovih.

„Visokošolski tečaj“, ki ga je pred leti pričkal v življenje Slovensko katoliško akademsko društvo, SKAD, sledi na štirih osnovnih predmetih: zgodovina, slovenščina, teologija in filozofija.

Pri zgodovini bo letos dr. Marko Kremlar razglašjal o temi „Revolucija in danes“. Pri teologiji so na programu razmišljajna o krščanskem pojmovanju sekualnosti, ko bo dr. Alojzij Starc govoril o „Uresničenju krščanske ljubezni v čistosti, devištvu in zakonu“. Pri slovenščini bo Zorko Simčič ob prikazu raznih Prešernovih pesmi („Prešeren — naš sodobnik“) skušal opozoriti na razne značilnosti slovenščine inčasno pa tudi na tisto „dobro, resnično in lepo“, kakor ga je naiš v večno „sodobnem“ našem prvem klasiku.

Ta predavanja se vrše vsako drugo soboto v mesecu na Ramón Falconu. Vsako zadnjo soboto v mesecu bo pa popoldan posvečen filozofiji. Univ. prof. dr. Milan Komar bo letos pri tem študijskem tečaju (ki ga Visokošolski tečaj organizira skupno s SKAS-om) govoril o temi: „Notranja kriza marksistične filozofije“. V udobjem predavanju o marksizmu, „največji fantaziji našega stoletja“, je dr. Komar že zanimalo te povsem ne-znanstvene miselnosti, katere uspeh po svetu je pripisati le njenim profetičnim, fantastičnim in iracionalnim elementom. (K tem predavanjem so vabljeni tudi starejši.)

Tečaj se je torej letos že pričel

in se nadaljuje vsako drugo ter vsako zadnjo soboto od 16. do 19.15 ure. Predavanja se bodo končala v novembra.

Vodstvo SKADA vabi vse svoje člane ter vse naše mlade, zlasti še tiste, ki se čutijo poklicane, da svojo slovensko in splošno kulturno predajo tudi že najmlajšim rodovom naprej, da se predavanj udeležujejo. Kdor se zaveda važnosti poglabljanja — preko zgodovine in slovenščine — v korenine svojega naroda, kar pomeni v bistvu: v svoje lastne korenine, kdor se zaveda važnosti, ki jo predstavlja v sodobnem svetu iskanje prave poti, ko gre za vprašanja božjih (teologija) in človeških (filozofija) resnic, bo značilni možnost, ki jim ga tovrstna predavanja nudijo.

L. D.

MENDOZA

VSAKOLETNO MARIJINO ROMANJE

Letos nam je dvodnevno duhovno obnovo in romanje vodil dr. Alojzij Kukovica iz Buenos Airesa.

Za osnovno misel je izbral razmišljanje in obnavljanje vsebine treh božjih čednosti: vere, upanja in ljubezni kot pripravo na sprejem prihoda sv. Duha, ker smo romanje imeli prav na binkošti, 18. majnika. Duhovni pripravi v petek in soboto smo imeli v Domu, nedeljsko romanje pa smo kot že običajno organizirali v Lulunto pri Luljanu, k redovniškemu samostanu (Hermanas de la Santa Unión).

V nedeljo smo kar v lepem številu napolnili kapelo za mašo ob pol 12. Po bogoslužnem opravilu smo posedli po samostanskem vrtu in obedovali. Potem se je pa vsa skupina zbrala pod koštanim drejem in skupno peli in molila rožni venec. Nato so se vsi uvrstili v procesijo. Narodne noše so spremljale na nosilih s cvetjem okrašeno podobo Marije Pomagaj. Med prepevanjem Marijine pesmi smo spet napolnili kapelo in opravili slovesne pte Marijine litanijske.

Globoko doživeta je pred litanijsami zadomeža iz vseh grl „Marija, skozi življenje“ z gorečim klicem „Tvoj narod, Mati mila, zdaj v ranah krvavi...“ In prav tako smo za slovo zapeli „O Marija, naša ljuba Mati“ s ponovno prošnjo „O Marija, ves slovenski narod sprejmi v milostno srce“ in obnovni odločitev „Sreči Tvojemu, premila Mati, posvetimo se zdaj vse. Rod slovenski za Boga prenovi, reši grešnih nas vez!“

Okrepčani z bogatimi besedami voditelja naše letne duhovne obnove in z milostjo prejete sv. Evharistije ter darov sv. Duha smo se zadovoljno in z optimizmom vračali domov.

Bb.

da jim je Bog dal talente za to, da jih do konca izrabijo do zadnjega diha za svoj narod!

Verjemite mi, ve miade pevke in pevci, da ste resnično lahko ponosni, da imate danes v svoji sredi in da imate vedno med seboj zastopnika tiste generacije, kateri smo dolžni, da kot narod živimo; kateri smo dolžni, da smo kot narod obstali; in kateri smo dolžni, da smo dobili sloves v svetu, kot ga imamo.

Danes smo lahko ponosni, da smo Slovenci — verjemite mi: lahko ste ponosni; ni vas treba biti sram ne pred Angležem, ne pred Nemcem, ne pred nikomer, ker nihče nima počazati več, kot imamo pokazati mi!

M. Bajuk je zastopnik tiste generacije, ki nam je to dala. Bodimo mu hvaležni! Ne moremo mu dati materialnih dobrin, ker zanje ni dela! Verjamem pa naj, da mu je plačnik uspeh njegovega dela, da mu je plačnik naša iskrena in prisrčna zahtava in da mu je plačilo zapisano v zgodovini slovenskega naroda, kjer bo med imeni naših največjih mož prišel naš Marko Bajuk, ki je šestdeset let dela dal za svoj narod, z neizmerno vero v svoje ideale in v ideale naroda! In jaz vas samo to prosim: posnemajte ga, posnemajte ga vse;

in v medsebojni ljubezni, požrtvovanosti in optimizmu prevzemite in vstopajte v njegovo delo, po njegovih poti! Kajti nič lažje naloge ne

MALI OGLASI

Koroška

Trgovina

Deilikatesa Franc Vester — Gana 119 — Capital - (1 kvadro severno od postaje Liniers).

Arhitekti

arch. Jure Vombergar — Načrti za gradnje stanovanjskih hiš, industrijskih in trgovskih stavb. — Av. Gaona 2776 - 1706 Haedo T. E. 659-1413

arch. Marija Bavec — Belgrano 123 — 17. nad. "5" - R. Mejia - Tel. 654-2461; poned., sreda, petek od 16 do 19.

Pogrebni zavod

Pogrehi - prevozi - poroke - rešilni avtomobili: Zavod "ORIENTE" SRL. Rep. O. del Uruguay 2651, San Justo. T. E. 651-2500.

Gospodarstvo

Lavarovanja M. in H. Loboda — Sarmento 385, 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - T. E. 312-2127

Kreditna zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejia - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejia - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Pod zagovjem MALI OGLASI nudimo slovenskim podjetnikom, trgovcem, profesionalcem in drugim, da lahko dalj časa in poceni oglašujejo v našem listu.

Cena največ štirih vrstic A 2 za enkratno objavo, za ves mesec — 4 številke — A 6.

Dobra volja tudi brez alkohola. S tem gesлом je katoliška mladina pozvala koroške Slovence na sodoben način posta. Organizirala je diskusionske večere in razne turnirje v okviru te akcije.

Koncerta klasične glasbe so priredili v Borovljah in v Šmihelu. Čeprav si ta glasba še utira pot na podeželju, je bilo precej poslušalcev, ki so bili zadovoljni z nastopom.

Odrska skupina OBACE je nastopila v Sloveniji. Pokazala je svojo uprizoritev Cankarjevega Kurenta in podala svoje poglede na slovenski koroški teater.

FRAN MILČINSKI

Ptički brez gnezda

Zunaj mesta blizu konča so imeli Korenovi svoj del, po ljubljansko povedano, svoj „part“. Njega dni je bil obdelan, pridelovali so na njem krompir, fižol, repa, zelje in pes, zdaj je bil senožet in so dajači košnjo v zakup. Koj onkraj z grmovjem obrobljene grape, ki je ločila senožet od ceste, je stala zidana, s slamo krita stavba; nemara je svoj čas služila za shrambo pridelkom, zdaj je bila prazna.

Semkaj je zavila selitev. Tukaj si je bil izbral in določil preudarni gospod Kocmür letovišče zase in za svojo družino. Res da je imelo novo stanovanje svoje hiše — tla so bila iz gole prsti, line so bile brez šip, niti ni bilo sledu ognjišča in peči. Ali zrak je bil izborn, za zavaro so skrbele žabe v grapi in kar je bio poglavito — stanovanje je bilo zastonj. Naselili so se sicer tukajle kar na svojo roko, niti niso obvestili Korenovih, ali kogarkoli o svojem novem naslovu, toda tej okolnosti niso pripisovali nikake važnosti: kdo naj bi jim branil ta zapuščeni kot, kdo neki?

Utaborili so se torej v prazni šupi, kakor so vedeli in znali. Kocmür, ki ni bil neroden, le len, je že drugi dan zgradil iz kamena in opeke ognjišče in s šipami zadelal line; zdaj se je dalo za silo hivati notri. Še Kocmürka se je vdal v usodo, vsaj ne bo treba mesece za mesečem računati, kako si naj utrga od svojih ubogih zasluzkov najemščino. Kocmür je obetal: „Do jeseni že prebimo, do tedaj pa dobim mestno službo;

SLOVENIJA V SVETU

novim vodstvom Dolores Ivanchich. Zbor šteje 32 članov. Spored je začel mešani zbor s Sattnerjevo Opomin k petju, nato je sledil moški zbor. V drugem delu je dirigentka presenetila s svojim solo petjem ob spremljavi harmonike. Končno je spet zapel celoten zbor in zaključil spored s Foersterjevo Planinsko pesmijo. Na sporedu je bilo tudi nekaj znanih ameriških pesmi.

Voditeljica Slovenskega folklornega instituta Eda Vovk Puš je pripravila pri fari Marije Vnebovzete v Clevelandu razstavo slovenske velikonočne folklorne umetnosti, ki je pritegnila veliko Slovencev.

OBVESTILA

PETEK, 20. junija:

Pozdrav skupnosti novemu delegatu dr. Alojziju Starcu ob 19 v Slovenski hiši.

Sv. maša za raj msgr. Janeza Hladnika v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi ob 19.30 uri.

SOBOTA, 21. junija:

V Slovenskem domu v San Martinu informativni sestanek o narodnih vprašanjih za članost SFZ in SDO v ostalo mladino.

NEDELJA, 22. junija:

Informativni sestanek Sloge v Hladnikovem domu v Slovenski vasi ob 10.30 uri.

Proslava šolskih otrok ob 16. uri v Slovenski hiši.

V Slovenskem domu v Carapachayu skupno družinsko kosilo-koline po sv. maši.

Mladinsko srečanje SDO in SFZ na Naši domačiji od 9. do 18. ure.

Slovenska kulturna akcija

5. KULTURNI VEČER

XXXIII. SEZONA

PROTESTNE PESMI SLOVENSKIH KANTAVTORJEV

ark. Jure Vombergar

Prireditev bo v soboto, 28. junija, ob 20. uri v gornji dvorani Slovenske hiše.

TUDI VAŠE POMOČI

potrebuje revija "DUHOVNO ŽIVLJENJE"

Svojo naklonjenost lahko pokažete tako, da...

- Darujete v tomboški sklad (za makup dobitkov)
- Kupujete tablice (po 0,60 avstralra; v predprodaji dobite za vsakih 5 šesto zastonj)

Dober tisk – božji dar!

gnezdijo kavke, in divjega zajca je tudi že videl. Pa ne zna nasavljanj zank, jaz jih pa znam.“

Ni bil malo ponosen na to svojo spremnost. Ali Nanča ni imela zanjo tedaj kaj zanimanja; saj je celo na tobačne ostanke pozabila in jih držala v roki, namesto da jih spravi v globoki, pod koleno segajoči žep. Zijala je, cedilo se ji je po bradi in potem je pričela kričati, kakor da tik pred njo stojte tisti, ki jim je veljalo njeno ogorčenje.

„Brinovec sta mi ukradla, parta pa ne bosta! Mar mi je brinovec, Bog ve, kje sta ga dobila in kaj sta dala vanj! Prav nič mi ni zanj. Parta pa ne bosta jemala, ne, in v šupi tudi ne bosta stanovala! Kdo vama je dovolil? Čigav je part? — Razbojniki! Tako delajo razbojniki! Že je sedel v Gradiški pa še bo!

Tonček je čudeč se gledal razjarjenc Nančo. Radoveden je bil pričakoval, kakšno nagrado mu to pot obljudi za žlahtne tobačne poberke. Da še ni nikoli nobene obljudile izpolnila, ga ni motilo;

skromen je bil in obljudile same so mu že bile užitek štrbonclji z vrta, odpustki z Brezja, kamor je romala vsako leto praznovat svojo patrono sv. Ano, palica, ki jo bo odrezala v Mestnem logu in jo da la okovati — ali kakorkoli so se pač glasili njeni obeti. Na, zdaj pa niti obljudib no dobr!

Nanča se je moralna nečesa posebnega domisliti. Pljunila je na tla: „Fej te bo!“ in pričela še huje kričati: „Maram zate, pa če bi te prinesli na zlatem krožniku: rajši volka kakor tebe!“

Z rokovam si je obrisala usta in brado, potem je vzela Stanka na piko in ga pred vsem svetom obdolžila, da ji je

SOBOTA, 28. junija:

Redni pouk Slovenskega srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15.

V Slomškovem domu počastitev žrtv komunistične revolucije ob 20. ur.

V. kulturni večer SKA ob 20 v Slovenski hiši. Predavanje arh. Jureta Vombergarja o Protestnih pesmih slovenskih kantavtorjev.

NEDELJA, 29. junija:

V Slomškovem domu ob 9. uri sv. maša za vse žrtve komunizma.

Spominska proslava v Našem domu v San Justo po sv. maši.

V Slovenskem domu v San Martinu takoj po sv. maši spomin junakov.

NEDELJA, 6. julija:

Informativni sestanek Sloge v Slomškovem domu po maši ob 10. uri.

Mladinski sv. maša in zvezni sestanek SDO in SFZ s predavanjem Marjana Loboda ob 9.30 v Slovenski hiši.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi domače koline.

SOBOTA, 12. julija:

Redni pouk Slovenskega srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15. uri.

NEDELJA, 13. julija:

Tombola Duhovnega življenja v Slovenski hiši.

Informativni sestanek Sloge na Pristavi v Castelarju po maši ob 10.30.

NEDELJA, 20. julija:

Informativni sestanek Sloge v Našem domu v San Justo po maši ob 9.30 ur.

NEDELJA, 27. julija:

Informativni sestanek Sloge v Slovenskem domu v Carapachayu po maši ob 12. uri.

V nedeljo, 6. julija 1986

Hladnikov dom v Slovenski vasi

vabi vse rojake na

DOMAČE KOLINE

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE

REDACCION Y ADMINISTRACION:

RAMON L. FALCON 4158

1407 BUENOS AIRES

ARGENTINA

Teléfono: 69-9503

G l a v n i u r e d n i k :

Tine Debeljak ml.

U redniki o d b o r :

dr. Tine Debeljak, Tone Mizerit,

dr. Katica Cukjati, Gregor Batagelj

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
	Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 299831

Naročnina Slobodne Slovenije za 1. 1985: Za Argentino A 24, pri pošiljanju po pošti A 25; Zdržev, države in Kanada pri pošiljanju z letalsko pošto 69 USA dol; območne države Argentine 53 USA dol; Evropa 65 USA dol; Avstralija, Afrika, Azija 70 USA dol; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 45 USA dol.

TALLERES GRAFICOS "VILKO" S.R.L., ESTADOS UNIDOS 425, 1101 - BUENOS AIRES - T. E. 362-7215

Spominska proslava v Našem domu v San Justu

bo v nedeljo, 29. junija, po slovenski sv. maši. Sodelovala bo mladina v režiji Frida Beznika.

Slavnostni govornik:

DR. JOŽE KRIVEC

K udeležbi lepo vabljeni!

SLOMŠKOV DOM, sobota 28. junija ob 20

Spominska proslava žrtv komunistične revolucije

Govori: dr. JULIJ SAVELLI. Sodelujejo poletni odraslih: mladinske organizacije in Slomškova šola.

Vsi rojaki vabljeni! Dokažimo, da v naših srčih še žive!

KLINIČNE ANALIZE

Lie. Zofija Pograje

"Obras Sociales"

Informacije na Tel. 629-6901.

čejo? — Dal ji je plesnivo desetico v roko: „Na, slavnik kupi Tončku!“ In zaklenil je spet duri.

Nanča je sklenila, da gre drugi dan v Mestni log in se sama prepriča, kako in kaj; za vsak primer pa si vzame s seboj moško pomoč, Tončka.

Drugi dan je bil četrtek, šole prost dan. Mojster Pirc je šel po kosilu za svojimi opravki okoli dobaviteljev in odjemalcev. Njegova soprona